

Tot cosint, la vida

Vit, *Viaje al cuarto de una madre*. Directora: Celia Rico. Intèrprets: Lola Dueñas, Ana Castillo, Pedro Casablanc, Adelfa Calvo. Espanya-França, 2018. 94'. JCA Alpicat. La història. Constantina, Sevilla, ara. Leonor treballa de planxadora com ho va fer la seva mare, se'n vol anar a Londres a cuidar infants, la mare vídua no ho accepta de bon grat, però cedeix. Les formes. Deia Blaise Pascal que totes les desgràcies d'un home deriven de no saber quedar-se tranquil·lament i sol en una habitació. La debutant cineasta Celia Rico Clavellino (Sevilla, 1982) en fa el relat intimista d'una dona, la mare del títol, que sap quedar-se a casa cosint amb una Singer, acompanyada per la

filla al voltant de la taula-braser, sopant al sofà mentre miren telesèries. Una vida com tantes en un petit poble on el futur és escàs. Celia Rico plasma amb delicadesa d'entomòloga les rutines quotidianes de les seves criatures: anades i vingudes a la dutxa, el soroll de l'aigua, el rum-rum de la màquina de cosir, trucades al telèfon fix, els wasaps, planxar, envasar al buit els aliments, fer polidament els llits, obrir i tancar armaris que guarden camises i records del marit/pare traspassat. Una odissea casolana i matern-filial que igual

hauria fet les delícies del murri Blaise Pascal. Les heroïnes, una mare protectora i una filla cremada, volen i dolen. És el frec a frec personal i social propi d'un país i d'un temps que no acaba de rutllar, per molt que els índex macro-econòmics Ibex 35 diguin que naveguem *¡Viento en popa y a toda vela!*. Perquè de manera massa col·lateral, *Viaje al cuarto de una madre* parla de la precarietat

laboral que aboca el jovent a buscar-se la vida nord enllà, on la gent no és tan noble ni tan neta com somniava l'Espriu salvador. Qui més qui menys es quedarà amb el trauma del 'niu vuit' o l'enyor del 'niu perdut'. Llàstima. Ho he apuntat i ho reforço: Celia Rico opta per la humilitat. Com la mare, vetlla i cus imatges sense

mai fer-se notar. Lola Dueñas i Anna Castillo, catalanes elles, fan seva l'aventura.

El fons. Abandonar la llar familiar és llei de vida.

La imatge. La filla tocant a l'acordió patern *Si a tu ventana llega una paloma*, mentre la mare l'escolta sense que la vegi.

La frase. *¡Qué alegría tenerlo todo!*, exclama la filla emigrant en tornar a casa. Cal aixecar el vol per enyorar la caloreta del niu.

La recomanació. Una tranquil·la, reconfortant vetllada per a filles i mares.

Les formes

Recordem el que deia l'escriptor, filòsof i físic Blaise Pascal que totes les desgràcies d'un home deriven de no saber quedar-se tranquil·lament i sol en una habitació